

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudcem Mgr. Janem Šmakalem ve věci

žalobkyně: **I. H.**
zastoupená Z. H.

proti
žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí,**
sídlem Na Poříčním právu 376/1, Praha,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného č. j. MPSV-2023/263500-915 ze dne 15. 12. 2023,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Řízení před správním orgánem

1. Úřad práce České republiky – krajská pobočka v Karlových Varech rozhodnutím 16818/2023/KRS ze dne 24. 8. 2023 zamítl žádost žalobkyně o změnu výše příspěvku na péči. Na základě hodnocení posudkové lékařky dospěl k závěru, že žalobkyně potřebuje

pomoc při zvládání základních životních potřeb orientace, komunikace a osobních aktivit, tj. že žalobkyně je osoba závislá na pomoci jiné fyzické osoby v I. stupni. K odvolání žalobkyně žalovaný rozhodnutí úřadu práce potvrdil. Na základě posudku posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí dospěl k závěru, že příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu u žalobkyně je porucha aktivity, pozornosti a porucha vývoje řeči. Nezvládání potřeby orientace je hraniční, protože žalobkyně není orientována časem, což v jejím věku není významnější patologie. Žalobkyně je samostatně mobilní, bez závažného funkčního postižení končetin. Dohled nad stravováním, oblékáním a celkovou hygienou, jak o něm hovoří záznam ze sociálního šetření, lze vzhledem k věku dítěte ještě považovat za přiměřený. Nejedná se tedy o mimořádnou péči, která by podstatně přesahovala péči poskytovanou osobě stejného věku. Námitky žalobkyně je třeba zohlednit pouze u nezvládání základních životních potřeb orientace, komunikace a osobních aktivit, nesporná potřeba pomoci se zvládáním zbylých potřeb nepředstavuje mimořádnou péči.

II. Řízení před soudem

2. Proti rozhodnutí žalovaného žalobkyně brojila žalobou. V ní namítla, že se začátkem školní docházky u ní došlo ke zhoršení zdravotního stavu. Byla jí potvrzena diagnóza Aspergerova syndromu, porucha myšlení, dyspraxie a ADHD. Žalovaná nezohlednil aktuální lékařskou zprávu klinického psychologa, vyšla ze zastaralých zpráv. Nevypořádala se ani s odvolacími argumenty.
3. Žalovaný poukázal na to, že aktuální zpráva psychologa o Aspergerova syndromu byla posudkově zohledněna, z předpokladu této diagnózy ostatně vycházelo i předcházející posudkové hodnocení před úřadem práce. Pro celkové posudkové hodnocení není třeba, aby každou zprávu výslovně hodnotilo, podstatné je, zda z ní posudková komise vyšla při celkovém zhodnocení.

III. Posouzení věci

4. Žaloba není důvodná.
5. Posudkové zhodnocení zdravotního stavu žalobkyně vycházelo ze všech relevantních lékařských zpráv a vzalo je do úvahy. Zjištění z nich plynoucí konfrontovala posudková komise s posudkovými požadavky plynoucími z právních předpisů a učinila srozumitelný závěr. Její úvahy v zásadě odpovídají i internímu pokynu pro hodnotící postupy posudkových komisí. Posudek je tedy srozumitelný i úplný a není na první pohled nepřesvědčivý. Za toho stavu představuje dostatečný podklad pro rozhodnutí, jehož odbornost soudu nepřislušní přezkoumávat.

Obecná východiska

6. Podle § 7 odst. 1 zákona č. 108/2006 Sb., o sociálních službách, se příspěvek na péči poskytuje osobám závislým na pomoci jiné fyzické osoby. Podle § 8 odst. 1 se osoba do 18 let věku považuje za závislou na pomoci jiné fyzické osoby, jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu není schopna zvládat nejméně tři základní životní potřeby a vyžaduje každodenní mimořádnou péči jiné fyzické osoby.
7. Při posuzování stupně závislosti se hodnotí schopnost zvládat základní životní potřeby a) mobilita, b) orientace, c) komunikace, d) stravování, e) oblékání a obouvání, f) tělesná hygiena, g) výkon fyziologické potřeby, h) péče o zdraví, i) osobní aktivity, j) péče o domácnost (§ 9 odst. 1 zákona o sociálních službách). Pro uznání závislosti v příslušné základní životní potřebě musí existovat příčinná souvislost mezi poruchou funkčních

schopností z důvodu nepříznivého zdravotního stavu a pozbytím schopnosti zvládat základní životní potřebu v přijatelném standardu. Funkční schopnosti se hodnotí s využíváním zachovaných potenciálů a kompetencí fyzické osoby a *využíváním běžně dostupných pomůcek, prostředků, předmětů denní potřeby* nebo vybavení v domácnosti, veřejných prostor nebo s využitím zdravotnického prostředku (§ 9 odst. 5). Bližší vymezení schopností zvládat základní životní potřeby a způsob jejich hodnocení stanoví prováděcí právní předpis (§ 9 odst. 6).

8. Podle § 10 odst. 1 zákona o sociálních službách se u osoby do 18 let věku při hodnocení schopnosti zvládat základní životní potřeby a při hodnocení potřeby mimořádné péče porovnává rozsah, intenzita a náročnost péče, kterou je třeba věnovat posuzované osobě se zdravotním postižením, s péčí, kterou je třeba věnovat zdravé fyzické osobě téhož věku. Při stanovení stupně závislosti *u osoby do 18 let věku se nepřiblíží k potřebě péče, která vyplývá z věku osoby a tomu odpovídajícímu stupni biopsychosociálního vývoje. Mimořádnou péčí se rozumí péče, která svým rozsahem, intenzitou nebo náročností podstatně přesahuje péči poskytovanou osobě téhož věku.*
9. Podle § 1 odst. 1 vyhlášky č. 505/2006 Sb., kterou se provádějí některá ustanovení zákona o sociálních službách, se schopnost osoby zvládat základní životní potřeby pro účely stanovení stupně závislosti hodnotí podle aktivit, které jsou pro jednotlivé základní životní potřeby vymezeny v příloze č. 1 k této vyhlášce. Za neschopnost zvládnout základní životní potřeby se považuje stav, kdy nelze zvládnout životní potřebu v přijatelném standardu. Přijatelným standardem se rozumí zvládání základní životní potřeby v kvalitě a způsobem, který je běžný a obvyklý, a který umožňuje, aby tato potřeba byla zvládnuta bez každodenní pomoci jiné osoby (§ 1 odst. 4 vyhlášky). Při hodnocení schopnosti osoby zvládat základní životní potřeby se posuzuje, zda je rozsah duševních, mentálních, tělesných a smyslových funkčních schopností dostatečný k pravidelnému zvládání základní životní potřeby a zda je fyzická osoba schopna rozpoznat, provést a zkontrolovat správnost zvládnutí základní životní potřeby (§ 2 odst. 1 vyhlášky).
10. Pro účely posuzování stupně závislosti vychází krajská pobočka Úřadu práce z posudku Institutu posuzování zdravotního stavu (dříve posudku okresní správy sociálního zabezpečení; § 25 zákona o sociálních službách), v odvolacím řízení pak Ministerstvo práce a sociálních věcí vychází z posudku posudkové komise (§ 28 zákona o sociálních službách a § 4 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení).
11. Ve správním soudnictví je dlouhodobě ustálen závěr, že posudek ve věci příspěvku na péči musí být úplný, jednoznačný a přesvědčivý. Uvedený požadavek spočívá v tom, že posudkový lékař, resp. komise se musí vypořádat se všemi rozhodujícími skutečnostmi, především s těmi, které posuzovaná osoba namítá, a vyjádřit se k její schopnosti zvládat veškeré aktivity vyjmenované u jednotlivých životních potřeb v příloze č. 1 vyhlášky č. 505/2006 Sb., kterou se provádějí některá ustanovení zákona o sociálních službách. Případnými spornými dílčími aktivitami se posudková komise musí detailně zabývat a své úvahy opřít o dostatečně zjištěný skutkový stav. Posudek je rozhodujícím důkazem v řízení o přiznání příspěvku na péči, pokud nevzbuzuje pochyby o své celistvosti a přesvědčivosti a neexistují jiné důkazy, které jeho správnost zpochybňují (např. rozsudky NSS č. j. 3 Ads 77/2013-22 ze dne 17. 4. 2014, č. j. 9 Ads 35/2015-44 ze dne 30. 7. 2015, č. j. 4 Ads 167/2015-27 ze dne 29. 9. 2015, č. j. 4 Ads 100/2016-25 ze dne 29. 8. 2016).
12. Hodnocení dílčích aktivit základních životních potřeb pak lze konfrontovat zejména s Instrukcí náměstkyně pro řízení sekce sociálně pojistných systémů č. 15/2016 ze dne 18. 8.

2016, účinnou od 1. 9. 2016. Ta je totiž interním metodickým materiálem pro postup lékařské posudkové služby při posuzování zdravotního stavu pro účely příspěvku na péči. Dodržení instrukce může mít *vliv na úplnost a přesvědčivost odůvodnění* rozhodnutí žalovaného nebo podkladového posudku posudkové komise, jakkoliv tato instrukce sama o sobě není zákonným hlediskem přezkumu ze strany soudu.

13. Pokud z podkladů lékařského posudku vyplývá, že posuzovaný některou z aktivit nutných pro celkové zvládnutí určité životní potřeby sám a bez pomoci jiné osoby není schopen vykonat, a orgány lékařské posudkové služby přesto takovou základní životní potřebu považují za zvládnutou, je jejich povinností tento závěr dostatečně a přesvědčivě odůvodnit (srov. rozsudek NSS č. j. 3 Ads 50/2013-32 ze dne 2. 4. 2014). Jde přitom o jinou situaci, než která je upravena § 2a vyhlášky 505/2006 Sb.: toto ustanovení upravuje případy, kdy osoba není schopna zvládat „alespoň jednu“ z aktivit, tj. nezvládá žádnou (srov. rozsudek KS v Plzni č. j. 16 Ad 82/201962 ze dne 30. 9. 2020; ten byl verbálně překonán rozsudkem NSS č. j. 5 Ads 8/2023-25 ze dne 14. 11. 2023, nicméně skutečná a podrobná argumentace KS v Plzni jím nebyla adresována, a tedy ani vyvrácena, takže není důvod náhled KS v Plzni měnit).

Posouzení jednotlivých námitek žalobkyně

14. Není důvodná námitka žalobkyně, že posudková komise nezohlednila diagnózu Aspergerova syndromu. Nelze posoudit, zda posudková komise přihlédla „k aktuální lékařské zprávě“ klinického psychologa, neboť žalobkyně neuvedla konkrétně, která zpráva by to z jejího pohledu měla být. Lze však souhlasit s žalovaným, že posudková komise přihlédla ke zprávě psychologa ze dne 27. 4. 2023, což se na první pohled jeví jako zpráva aktuální ve vztahu k datu rozhodování správních orgánů.
15. Sama žalobkyně pak zhoršení svých problémů datuje k nástupu do školy, čemuž tato lékařská zpráva odpovídá. Vedle toho pak posudková komise výslovně zohlednila možnou diagnózu Aspergerova syndromu. Posudek ostatně nezpochybňuje *důvod* dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu (žalobkyní zdůrazňovaný Aspergerův syndrom) nebo *příčinnou souvislost* mezi tímto důvodem a poruchou funkčních schopností. Obsahově je posudek postaven na tom, že péče vykonávaná z důvodu poruchy funkčních schopností *není mimořádnou péčí* ve smyslu § 8 odst. 1 a § 10 odst. 1 zákona o sociálních službách. Potud je tedy podstatné zejména srovnání s obvyklou mírou potřebné péče o vrstevníky žalobkyně.
16. Celkově lze z posudku ve srovnání s instrukcí č. 15/2016 dovodit, že žalobkyně je schopná zvládat sporné aktivity zhruba na úrovni odpovídající úrovni dětí mezi 5. až 7. rokem věku, přestože je starší 7 let. Konkrétní nezvládnuté aktivity však posudková komise hodnotila jako aktivity zvládnuté se zvýšenou péčí rodičů žalobkyně, ne však mimořádnou péčí. To je závěr akceptovatelný s ohledem na konkrétní okolnosti případu a věk žalobkyně blízký 7 roků věku. Pokud by však nedošlo u žalobkyně ke změně, soud považuje za nadhodnocenou dobu platnosti posudku do roku 2026, neboť od 7. roku věku se předpokládá samostatné zvládání většiny základních životních potřeb. V roce 2026 však žalobkyni bude 10 let, poskytovanou péčí by tak nebylo možné hodnotit jen jako *zvýšenou* při srovnání s vrstevníky.
17. V replice ze dne 24. 3. 2024 žalobkyně uvedla, že neměla možnost se vyjádřit k podkladům pro rozhodnutí. Zároveň však uvedla, že jí byla výzva k vyjádření se doručeno (to plyne i ze správního spisu) a toho právo fakticky využila telefonickým kontaktem s úřednicí žalovaného. Soud se tak touto námitkou blíže nezabýval.

Zvládnutí jednotlivých životních potřeb

18. Napadené rozhodnutí žalovaného ve spojení s posudkem posudkové komise poskytuje dostatečnou oporu pro závěr, že žalobkyně zvládá základní životní potřebu **mobility**. Za schopnost zvládat tuto základní životní potřebu se považuje stav, kdy osoba je schopna zvládat 1. vstávání a usedání, 2. stoj, 3. zaujímat a měnit polohy, 4. pohybovat se chůzí krok za krokem, popřípadě i s přerušováním zastávkami, v bytě a běžném terénu v dosahu alespoň 200 m, a to i po nerovném povrchu, 5. otevírat a zavírat dveře, 6. chůzi po schodech v rozsahu jednoho patra směrem nahoru i dolů, 7. nastupovat a vystupovat z dopravních prostředků včetně bariérových, a používat je.
19. Námitky žalobkyně v odvolání směřovaly do toho, že není schopna se bez problému pohybovat na ulici, neboť nevnímá okolní provoz a jedná nepředvídatelně, a nevnímá zhoršený stav povrchu, takže se např. nevyhýbá kalužím a často padá.
20. Tyto námitky tedy nezpochybňují, že žalobkyně je v zásadě fyzicky schopna pohybu, nemá žádnou funkční poruchu končetin. Nic na tom nemění ani namítaný specifický způsob chůze, který žalobkyni unavuje. I přes tyto nedostatky je žalobkyně schopna pohybovat se chůzí krok za krokem, popřípadě i s přerušováním zastávkami, v běžném terénu v dosahu alespoň 200 m, a to i po nerovném povrchu. Neschopnost přizpůsobit se povrchu a provozu pak má původ spíše v základní životní potřebě orientace, neboť z žalobní (či spíše odvolací argumentace) žalobkyně, vyplývá, že není schopna vnímat toho okolí, tj. není schopna orientovat se v obvyklých situacích a přiměřeně v nich reagovat. Neschopnost orientace však byla posudkovou komisí uznána.
21. Napadené rozhodnutí žalovaného ve spojení s posudkem posudkové komise poskytuje dostatečnou oporu pro závěr, že žalobkyně zvládá základní životní potřebu **stravování**. Za schopnost zvládat tuto potřebu se považuje stav, kdy osoba je schopna 1. vybrat si ke konzumaci hotový nápoj a potraviny, 2. nalít nápoj, 3. rozdělit stravu na menší kousky a naservírovat ji, 4. najíst se a napít, 5. dodržovat stanovený dietní režim, 6. konzumovat stravu v obvyklém denním režimu, 7. přemístit nápoj a stravu na místo konzumace.
22. Podle instrukce č. 15/2016 lze u dítěte věku 6 až 7 let očekávat, že začíná jíst příborem, kdežto u dítěte věku 7 a více let, že již příborem jí. Ve věci nebylo zjištěno, že by žalobkyně zvládal jíst příborem. To posudková komise vzala na vědomí, nicméně konstatovala, že péči rodiče v případě 7leté žalobkyně nelze ještě považovat za mimořádnou péči, která svým rozsahem, intenzitou nebo náročností podstatně přesahuje péči poskytovanou osobě téhož věku. Není tedy důvodné tvrzení žalobkyně, že posudková komise či žalovaný její odvolací námitky pominuli. Samotný věcný závěr, že dopomoc v případě žalobkyně není mimořádnou péčí, soud hodnotí jako (zatím) přiléhavý. Žalobkyně jej ostatně konkrétně nerozporovala.
23. Napadené rozhodnutí žalovaného ve spojení s posudkem posudkové komise poskytuje dostatečnou oporu pro závěr, že žalobce zvládá základní životní potřebu **oblékání a obouvání**. Za schopnost zvládat tuto základní životní potřebu se považuje stav, kdy osoba je schopna 1. vybrat si oblečení a obutí přiměřené okolnostem, 2. rozeznat rub a líc oblečení a správně je vrstvit, 3. oblékat se a obouvat se, 4. svlékat se a zouvat se, 5. manipulovat s oblečením v souvislosti s denním režimem.
24. V obecné rovině lze za nezvládnutí příslušné aktivity považovat nesamostatnost v oblékání, která se projevuje tím, že osoba není vždy schopna vybrat si oblečení a oblékat se adekvátně počasí. V případě žalobkyně se nicméně projevuje zapomínáním na svrchní oděv a

nerozpoznáváním vhodných párových kusů oděvu (odlišování levé boty od pravé). Je schopna se samostatně obléknout, výběr oblečení provádí matka, která dopomáhá zejména se zimním oblečením.

25. Podle instrukce č. 15/2016 lze u dítěte věku 6 až 7 let očekávat, že zvládá oblékání a obouvání, při výběru se připouští pomoc druhé osoby, kdežto u dítěte věku 7 a více let, že tyto aktivity plně zvládá. To posudková komise vzala na vědomí, nicméně konstatovala, že dopomoc rodiče v případě 7leté žalobkyně nelze ještě považovat za mimořádnou péči, která svým rozsahem, intenzitou nebo náročností podstatně přesahuje péči poskytovanou osobě téhož věku. Není tedy důvodné tvrzení žalobkyně, že posudková komise či žalovaný její odvolací námitky pominuli. Samotný věcný závěr, že dopomoc v případě žalobkyně není mimořádnou péčí, soud hodnotí jako (zatím) přiléhavý. Žalobkyně jej ostatně konkrétně nerozporovala.
26. Neschopnost vázat si tkaničky, není pro nezvládnutí aktivity obouvání významná. Jestliže tkaničky mohou být nahrazeny suchým zipem, jde o užití běžně dostupných pomůcek, prostředků, předmětů denní potřeby ve smyslu § 9 odst. 5 zákona o sociálních službách
27. Napadené rozhodnutí žalovaného ve spojení s posudkem posudkové komise poskytují dostatečnou oporu pro závěr, že žalobkyně zvládá základní životní potřebu **tělesné hygieny**. Za schopnost zvládat tuto potřebu se považuje stav, kdy osoba je schopna 1. použít hygienické zařízení, 2. dodržovat tělesnou hygienu, mýt si a osušovat si jednotlivé části těla, 3. provádět celkovou hygienu, 4. česat se, provádět ústní hygienu, holit se.
28. Podle instrukce č. 15/2016 lze u dítěte věku 6 až 7 let očekávat, že se samo umyje, učeše, čistí si zuby, umyje si celé tělo za účasti druhé osoby, kdežto u dítěte věku 7 a více let, že tyto aktivity plně zvládá (tj. samostatně a bez dohledu).
29. V případě žalobkyně se nezvládání projevuje neschopností provést očistu celého těla bez dohledu a dopomoci, učesat se a připravit si zubní pastu. To posudková komise vzala na vědomí, nicméně konstatovala, že dopomoc rodiče v případě 7leté žalobkyně nelze ještě považovat za mimořádnou péči, která svým rozsahem, intenzitou nebo náročností podstatně přesahuje péči poskytovanou osobě téhož věku. Není tedy důvodné tvrzení žalobkyně, že posudková komise či žalovaný její odvolací námitky pominuli. Samotný věcný závěr, že dopomoc v případě žalobkyně není mimořádnou péčí, soud hodnotí jako (zatím) přiléhavý. Žalobkyně jej ostatně konkrétně nerozporovala.
30. Napadené rozhodnutí žalovaného ve spojení s posudkem posudkové komise poskytují dostatečnou oporu pro závěr, že žalobkyně zvládá základní životní potřebu **výkon fyziologické potřeby**. Za schopnost zvládat tuto základní životní potřebu se považuje stav, kdy osoba je schopna 1. včas používat WC, 2. zaujmout vhodnou polohu, 3. vyprázdnit se, 4. provést očistu, 5. používat hygienické pomůcky.
31. Částečnou nesamostatnost s provedením odpovídající očisty lze v obecné rovině považovat za nezvládnutí příslušné aktivity, neboť podle instrukce č. 15/2016 lze očekávat nutnou dopomoc s očistou u dítěte věku 5 až 6 let, ve věku 6 a více se předpokládá zvládnutí fyziologické potřeby včetně očisty.
32. V případě žalobkyně se nicméně projevuje pouze částečnou neschopností provést očistu po vykonání velké potřeby, kdy očistu provádí matka. Z aktuálních tvrzení žalobkyně pak plyne, že velkou potřebu nevykonává ve škole, vyčkává na návrat domů. To posudková komise vzala na vědomí, nicméně konstatovala, že dopomoc rodiče v případě 7leté žalobkyně nelze ještě považovat za mimořádnou péči, která svým rozsahem, intenzitou nebo

náročností podstatně přesahuje péči poskytovanou osobě téhož věku. Není tedy důvodné tvrzení žalobkyně, že posudková komise či žalovaný její odvolací námitky pominuli. Samotný věcný závěr, že dopomoc v případě žalobkyně není mimořádnou péčí, soud hodnotí jako (zatím) příléhavý. Žalobkyně jej ostatně konkrétně nerozporovala.

33. Pro posouzení není významné obecné tvrzení žalobkyně v její replice ze dne 24. 3. 2024, že jí byl přiznán průkaz osoby se zdravotním postižením se symbolem „ZTP/P“. Účely jednotlivých dávek jsou různé a tomu odpovídá, že posudková hlediska pro různé dávky jsou stanovena různými předpisy. Posouzení nároku na průkaz osoby se zdravotním postižením se odvíjí od míry funkčního postižení pohyblivosti či orientace. Nezvládnutí základní životní potřeby výkonu fyziologické potřeby se tedy průkazu ZTP/P vůbec nehodnotí; nezvládnutí základní životní potřeby orientace pak bylo v souzené věci uznáno.

IV. Závěr

34. Lze tedy uzavřít, že při rozhodování o příspěvku na péči správní orgány uznaly, že potřeba péče o žalobkyni je vyšší, než by odpovídalo jejímu věku. Tato potřeba je zvýšena pouze u některých aktivit významných po posouzení zvládnutí základních životních potřeb a zároveň dopomoc při jejím zvládnutí nepředstavuje mimořádné zvýšení oproti péči obvykle poskytované vrstevníkům žalobkyně.
35. Žalovaný tedy posoudil rozhodné právní otázky správně, na základě dostatečného odborného podkladu. Jeho rozhodnutí netrpí ani vadami řízení. Soud proto žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
36. Tím však není vyloučeno, že s postupem času může být srovnání stupně biopsychosociálního vývoje žalobkyně a srovnání potřebné péči o žalobkyni s péčí o její vrstevníky být vyhodnoceno jako rozdíl, který rozsahem, intenzitou nebo náročností *podstatně přesahuje* péči poskytovanou osobě téhož věku. To by případně odůvodnilo závěr o tom, že žalobkyně je závislá na mimořádné péči jiné osoby i ve vztahu k dalším základním životním potřebám.
37. Lze přisvědčit replice žalobkyně ze dne 24. 3. 2024 v tom smyslu, že pro rozhodování posudkových lékařů je zásadní, aby předkládané lékařské zprávy byly co nejpodrobnější. Relevantní je nejen lékařská zpráva pediatra, ale zprávy všech odborných lékařů.
38. Žalobkyně neměla ve věci úspěch a úspěšnému žalovanému náhrada nákladů řízení ze zákona nenáleží. Žádný z účastníků tak nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1, 2 s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu do dvou týdnů od jeho doručení. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 22. ledna 2025

Mgr. Jan Šmakal v.r.
soudce